

הקוף והמדוזה

יפן

ילדים, הרואים יצורי ים שונים שנזרקים לעתים על חוף הים, משתוממים ודאי למה למדוזות אין קשקשים או שריון, כפי רואים אותם על יצורי ים אחרים. ובכן, לא תמיד היה כך. בזמנים ההם למדוזה היה שריון צדף יפה והיא איבדה אותו רק באשמתה, כפי שניתן לשמוע בסיפור הבא.

שמעתם ודאי על אוטוהימה. זו הייתה מלכת הים חשובה ביותר. אך יום אחד היא חלתה מאוד. מיד נשלחו שליחים כדי להזעיק את הרופאים הטובים ביותר ממלכה תת-ימית, אך כל אלה לא עזרו ומצבה של המלכה נעשה גרוע מיום ליום. כבר התחילו לאבד כל תקווה להבראתה, אך יום אחד הגיע רופא חכם יותר מכל האחרים וזה קבע כי הדבר היחידי שיכול להציל את המלכה ממחלתה

הוא כבד של קוף.

כידוע לכם, קופים לא חיים מתחת פני הים, ולכן החכמים ביותר מכל העם תת-ימי התאספו במועצה כדי לטכס עצה איך להשיג כבד של קוף.

בסוף הוחלט להטיל את התפקיד על צב שידוע היה בתבונתו. נאמר לו לצאת לחוף, לנסות למצוא קוף ולהביאו לממלכת הים. למועצת החכמים היה קל להטיל על הצב את המשימה, אך לצב לא היה קל למלא אותה. בכל זאת הוא שחה לאזור החוף שעליו צמחו עצים גבוהים, כי היה זקן וחכם ובעל נסיון רב וחשב ששם בוודאי יוכל למצוא קופים. אחרי שהייה קצרה על החוף ראה קופים אחדים, צפה בהם, ותכנן איך להשיג אחד. אלא שאחרי שחיה ארוכה היה עייף מאוד ונרדם, למרות כל מאמציו להשאר ער. הקופים, שהביטו עליו מצמרות העצים, באו לראות מקרוב יותר את היצור המוזר, כי מעולם לא ראו צב. בסוף קוף צעיר אחד, חצוף יותר מאחרים, התכופף והתחיל ללטף

את שריונו של הצב. הוא עשה זאת בזהירות ובעדינות אך הצב בכל זאת התעורר, תפס את ידו בפיו והחזיק חזק, למרות שהקוף עשה מאמצים להשתחרר. יתר הקופים, שנבהלו מאוד, ברחו והשאירו את חברם לגורלו.

הצב אמר אז לקוף "אם תהיה נבון ותעשה מה שאגיד לך, לא אפגע בך. עלה על גבי ובוא איתי". לקוף לא הייתה ברירה כי הצב החזיק אותו עדיין חזק, ולכן עשה כפי שנאמר לו. הצב, שמח על השלל שלו ונכנס מהר למים. הוא שחה יותר מהר מאשר עשה זאת אי-פעם ותוך זמן קצר הגיע לארמון המלכותי. כל הנוכחים השמיעו קריאות שמחה ואחדים רצו מהר למלכה וסיפרו כי הקוף הגיע ושבקרוב היא תוכל להבריא. השמחה לבואו של הקוף הייתה כה גדולה וכולם השתדלו שירגיש בנוח, עד שהוא שכח מכל פחדיו. בכל זאת מדי פעם התגעגע הביתה ואזי נהג להסתתר בפינה חשוכה עד שהגעגועים עברו.

באחד הרגעים אלה עברה על ידו מדוזה, שבזמנים אלה הייתה עטופה בצדף חזק. כשראתה את הקוף המסתתר תחת סלע, כשעיניו עצומות וראשו מורד מצער, היא ריחמה עליו, עצרה ואמרה "הו, בחור מסכן, לא פלא שהנך בוכה. בעוד ימים אחדים יהרג אותך ויאכילו את המלכה בכבד שלך." הקוף נבהל מאוד ושאל את המדוזה במה פשע כדי שידונו אותו למוות. "לא פשעת" ענתה המדוזה "אך הכבד שלך הוא הדבר היחידי שיכול לרפא את המלכה, ואיך ניתן להשיג אותו בלי להרוג אותך? מוטב שתשלים עם גורלך, כי למרות שאני מרחמת עליך, אינני רואה כל דרך בה תוכל להציל את עצמך". עם זאת היא המשיכה בדרכה והשאירה את הקוף מפוחד ומבועת. תחילה הרגיש הקוף הצעיר כאילו כבר הוציאו את הכבד מגופו, אך מיד התחיל לחשוב איך להציל את עצמו. בסוף תכנן תעלול שאולי יכול לעזור לו. ימים אחדים הוא העמיד פנים שהוא שמח וטוב לו כמו קודם, אך תמיד

כשהשמש הסתתרה אחרי עננים וגשם שוטף ירד על פני הים, הוא בכה וילל מהבוקר ועד הערב.

הצב, שאמור היה לשמור עליו, שמע זאת ובא לשאול מה קורה לו. ואז סיפר לו הקוף שלפני שעזב את ביתו תלה את הכבד שלו על

שיחים לייבוש. ובגשמים כאלה הכבד שלא ירקב ולא יהיה ראוי לשמוש. ועם זאת המשיך לבכות ולילל ועשה רעש כזה שלב האבן היה נמס. שום דבר לא היה מנחם אותו. הוא חייב לחזור הביתה ולקחת את הכבד משם, אמר.

יועצי המלכה לא היו בין חכמים ביותר והם החליטו שהצב צריך ללוות את הקוף חזרה לביתו ולאפשר לו לקחת את הכבד מהשיחים.

הם אמרו לצב לא לעזוב אותו מעיניו אף לרגע. הקוף ידע זאת אך האמין שיוכל

להטעות את הצב בצורה כלשהי. הוא עלה על גבו של הצב ותוך זמן קצר הם הגיעו לחורשה שבה הוא נתפס. כשהקוף ראה את בני

המשפחתו בין ענפי העצים קפץ על ענף העץ מגבו של הצב והצליח להתחמק מפיו. הוא

סיפר מיד לקופים אחרים מה קרה לו. בזעקת קרב התנפלו כל הקופים על הצב, הפכו אותו על גבו, הורידו את שריונו וגירשו אותו אל תוך המים, באומרם שיש לו מזל גדול שהוא יוצא משם חי.

חלש ועייף חזר הצב לארמון המלכה, כי המים קיררו את בגופו הערום. בסוף הוא הופיע לפני יועצי המלכה וסיפר להם מה קרה ואיך הקוף הצליח לברוח ממנו. בכל זאת המלכה סלחה לו והאשמה נפלה על המדוזה, שגילתה לקוף את גורלו. היא הייתה צריכה למסור את שריונה לצב ומאז היא שוחה בים ללא כל שריון.